

родината, а от света и човечеството, за да се потвърди безизходността от амбивалентното съотнасяне родина-свят: "изходих по света...// навсякъде видях; но чужденец бях считан// от чуждите за мен...". В тази лирическа ситуация Другите и Азът могат реципрочно да разменят местата си с приемането на ролята на безотечественици и чужденци.

Лирическият субект на Яворов е поставен пред алтернативата за единствения шанс - да остане в своя индивидуален имажинерен свят и да реализира реалното във фикция. Крайната степен на диaboличната фикция на Аза се виденията му за собствения гроб, както и за смъртта като акт на саморазрушението на Христос ("Истината"), а също и като - канибализъм ("... скорпиони по жилите ми гмежно се влекат" - "Покаяние"; "пиявицата - жадно//смучаща, двоуста, моето сърце" - "Моето сърце"). Индивидуалистичната тотализация на Аза върху самия себе си води до трайна риксация на самокомуникацията, до пълно самоотрицание и мазохизъм, мотив, който недвусмислено отвежда към психоаналитичните митологеми за Нарцис.

Моралният статус на лирическият субект на Яворов се характеризира с пълен отказ от кода на общоприетото, на универсализираното социално. Своята неадекватност към морално-етичния модел на обществото той изразява с афишираната аморалност: "злото и порока дишат в моята гръд" ("Молитва"); "аз семето на зло неволно сея вред" ("Не бой се и ела"). Аморализмът става спътник и двойник на лирическият субект в стилизацията на злото. Като социално проследствие на диaboличния морал се сигнализира удвоената дистанция и отчуждение: "Аз себе си ломя, от мене бягат те" ("Не бой се и ела"). Затова реалният живот на субекта екзистира не сред хора, а сред "руини от добро-и-зло" ("Майчина любов") и сред сенки и отражения: "минуват сенки...// минуват, заминуват и не спират те" като мистификация за социален контакт.

Чрез прекъсването на пряката връзка с обективното битие лирическият Аз се освобождава категорично от морално-етичните категории. Той приема морала на Единичния, на орела, живеещ сам в "предзвездieto", който осмисля всемира като "световна пустиня". Субектът няма вече потребност от човешко присъствие, защото етиката е обезсмислена от глобализи-